

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο

Το μοιραίο βράδυ των εμπόρων του θανάτου

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 27

Ο Μανουέλ συνήθιζε λίγη ώρα πριν, στα βράδια που θα ερχόταν ο Κάρλος Ροντρίγκες, να στέκει έξω από την πόρτα της ταβέρνας, παρακολουθώντας τον κόσμο στο λιμάνι. Όταν τους έβλεπε να έρχονται περπατητοί από μακριά, τους περίμενε και τους άνοιγε την πόρτα.

Εκείνο το μοιραίο βράδυ είχε παρατηρήσει δύο παράξενους τύπους που έκοβαν βόλτες έξω από την ταβέρνα. Θα είναι άνθρωποι του Ροντρίγκες σκέφθηκε για αυτό και δεν έδωσε και ιδιαίτερη προσοχή.

Όμως το παράξενο ήταν η πρώτη φορά που τους έβλεπε, αν και δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τα πρόσωπα τους, από το λιγοστό φως που άφηναν τα φώτα του δρόμου.

Δύο άνθρωποι του Ροντρίγκες στέκονταν σχεδόν δίπλα του, χωρίς φυσικά να ανταλλάξουν καμία λέξη μαζί τους. Αυτούς τους μπράβους τους συνήθισε.

Ούτε έδινε σημασία στην παρουσία τους. Ούτε και αυτοί φυσικά στην δική του. Καθένας έκανε την δουλειά του για το μεγάλο αφεντικό.

Σε λίγο τους είδε να έρχονται από κάποια απόσταση. Μπροστά ο Κάρλος Ροντρίγκες και δύο βήματα πίσω ακολουθούσε ο Σάντος. Προχωρούσαν με αργά βήματα. Οι δύο μπράβοι έμειναν στην θέση τους, περιμένοντας.

Ενώ βρίσκονταν μόλις λίγα μέτρα πριν την είσοδο, βρέθηκαν μπροστά τους, οι δύο παράξενοι άγνωστοι τύποι και κρατώντας ο καθένας από ένα περιστροφικό άρχιση να τους πυροβολούν. Πρώτος έπεσε ο Κάρλος Ροντρίγκες, σχεδόν δίπλα του έπεσε ο Σάντος.

Ο Μανουέλ αμέσως χωρίς να το σκεφθεί έτρεξε προς το μέρος τους. Τον ακολούθησαν οι μπράβοι. Ήταν όμως αργά. Τα άψυχα κορμιά τους ήταν πεσμένα ανάσκελα στο πεζοδρόμιο με τα μάτια ανοιχτά.

Ακούστηκαν στην συνέχεια πολλοί πυροβολισμοί από τους ανθρώπους του Ροντρίγκες, που έτρεχαν στα στενά δρομάκια στο μέρος που οι δύο άγνωστοι διέφυγαν.

Όμως δεν βρέθηκαν ποτέ. Είχαν εξαφανιστεί. Ήταν η πρώτη δραματική νύκτα της ζωής του Μανουέλ. Είδε μπροστά στα μάτια του να εκτελούνται δύο γνωστοί του άνθρωποι.

Δεν μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι τριάντα χρόνια αργότερα θα γινόταν μάρτυρας μιας παρόμοιας σκηνής. Να δει από κοντά τον θάνατο δύο πυροβολισμοί δύο ανθρώπων.

.....

Η αστυνομία απέκλεισε αμέσως την περιοχή και άρχισαν οι ανακρίσεις.

Όλο το βάρος των ανακρίσεων έπεσε πάνω στον Εδουάρδο, την Μαρκέλλα, την Κασσάνδρα, αλλά περισσότερο στον Μανουέλ.

Ήταν αυτόπτης μάρτυρας.

Ο Μανουέλ δεν μπορούσε να μη παραδεχθεί ότι τους γνώριζε και ότι ήταν πελάτες της ταβέρνας.

Οι αστυνομικοί τους πήραν και τους τέσσερις στο τμήμα. Όλοι έλεγαν την αλήθεια, ότι τους γνώριζαν διότι ήταν πελάτες του καταστήματος. Την άλλη μέρα το πρωί παρουσιάστηκε ένας παράξενος αστυνομικός ντυμένος με πολιτικά. Ήταν ψηλός με ένα πρόσωπο στρογγυλό σαν φεγγάρι και ένα στόμα μικρό με δύο χείλη που μόλις ξεχώριζαν.

Η φωνή του χαμηλή. Πολύ παράξενα χείλη, στόμα, φωνή. Χωρίς να μιλήσει φόβιζε. Αυτό το αίσθημα ένιωσε ο Μανουέλ όταν τον πλησίασε. Δεν ρώτησε τους άλλους τρεις. Πήγε κατευθείαν στον Μανουέλ και του είπε:

- Ακολούθησε με θα πάμε στην ταβέρνα. Θέλω να μου δείξεις κάτι.

Ο Μανουέλ ακολούθησε τον παράξενο τύπο και τον αστυνομικό που τον συνόδευε. Μπήκαν σε ένα παλιό αυτοκίνητο που δεν ήταν της αστυνομίας, φανερό ότι ο άνδρας αυτός ήταν των μυστικών υπηρεσιών.

Όταν έφθασαν στην ταβέρνα, οι αστυνομικοί που την φρουρούσαν τον χαιρέτησαν στρατιωτικά και του άνοιξαν την πόρτα.

Όταν μπήκαν μέσα, ο άνθρωπος της ασφάλειας τον ρώτησε:

- Δείξε μου το τραπέζι που καθόταν ο σιγιόρ Κάρλος Ροντρίγκες;

Του έδειξε το γωνιακό τραπέζι.

- Υπάρχει κάποιο άλλο κρυφό μέρος που ο σιγιόρ Κάρλος Ροντρίγκες και οι ξένοι που μιλούσαν; ρώτησε αδιάφορα κοιτάζοντας αλλού προς την έξοδο.

Ήταν φανερό ότι ήξερε πολύ περισσότερα από ότι του είπαν και οι τέσσερις χθες στις ανακρίσεις των αστυνομικών. Ανέφερε την λέξη «ξένοι».

Το έμπειρο μάτι του άνδρα της ασφάλειας κατάλαβε ότι ο νεαρός δεν είχε σχέση με την δολοφονία όμως πιθανόν να γνώριζε ποιους ο τραπέζιτης συναντούσε στην ταβέρνα.

Όχι φυσικά ονόματά, αλλά την εθνικότητα τους. Για αυτό και του πέταξε αμέσως την ερώτηση:

- Από ποια εθνικότητα ήταν οι άνθρωποι που συναντούσε ο Κάρλος Ροντρίγκες;

- Δεν γνωρίζω κύριε. Δεν μιλούσαν καθόλου σε εμένα. Εγώ απλώς τους υποδεχόμουν στην πόρτα και τους έφερνα στο τραπέζι αυτό.

-Υστερα; ρώτησε κάπως ειρωνικά ο άνδρας με το στρογγυλό πρόσωπο.

Ο Μανουέλ δεν μπορούσε να αποκρύψει την ύπαρξη της υπόγειας αίθουσας.

-Υστερα τους οδηγούσα κάτω κύριε, στην υπόγεια αίθουσα.

Προχώρησε πρώτος, τον ακολούθησε ο αστυνομικός. Όταν βρέθηκαν κάτω ο άνδρας της ασφάλειας είχε συνέχεια το βλέμμα του στραμμένο στο πάτωμα.

- Άναψε ένα κερί και φέρε το εδώ, είπε με διατακτικό τρόπο στον Μανουέλ.

Ανέβηκε ο νεαρός στην κουζίνα και επέστρεψε με ένα αναμμένο κερί.

Το πήρε ο άλλος και σκύβοντας, προχωρούσε με αργά βήματα ψάχνοντας το πάτωμα.

Ο Μανουέλ τον παρακολουθούσε αμίλητος. Ο άλλος κάθε τόσο όταν έβρισκε κάτι το σκωπνε, του έριχνε μια γρήγορη ματιά και ύστερα το έβαζε μέσα σε ένα μαντίλι που είχε βγάλει από την τσέπη του.

Έψαξε την κάθε γωνιά. Ίσως να βρήκε κάτι που θα τον βοηθούσε στην έρευνά του. Εσβησε το κερί φυσώντας το δυνατά και το άφησε στο τραπέζι.

-Πάμε πάνω τώρα, είπε στον Μανουέλ.

Όταν ανέβηκαν, είδε να κάθονται φοβισμένοι η μάνα του, ο Εδουάρδο και η Μαρκέλλα.

Η Κασσάνδρα έτρεξε και τον αγκάλιασε:

-Παιδί μου πως είσαι; και άρχισε να κλαίει.

Ο άνδρας της ασφάλειας με το πρόσωπο σαν φεγγάρι φεύγοντας τους είπε:

- Είστε ελεύθεροι. Όμως σε κανένα δεν θα μιλάτε για τα όσα συνέβησαν. Καταλάβατε;

- Ναι σιγιόρ, είπαν και οι τέσσερις.

Το μέρος αυτό της ζωής του Μανουέλ θα κλείσει με μια αναπάντεχη επίσκεψη...